

Søg POV

Om POV

Støt POV

POINT OF VIEW INTERNATIONAL

[Nyhed - Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)

Cathrine Rygaard Rasch ▾

19/08-2018 | [f](#) [t](#) [in](#)

Caspar Eric: En smuk og ærlig streng

ANMELDELSE – Personlig sorg forbindes ærligt og begavet med verdens tilstand i en foruroligende fin digtsamling af forfatteren Caspar Eric, der formår at væve sin egen fejlbarlighed ind i det klæde af samfundsbetragtninger, som teksten løbende og sårbart søger at få læseren til at tage stilling til.

Med det blotte øje er der ikke noget foruroligende ved Caspar Erics (f. 1987) poesi, men tænk på ham som en lille snigskytte, der diskret og præcist lader projektilerne snitte flader i læserens bevidsthed. Caspar Erics *Alt hvad du ejer* udkom 17.08.2018 og er det fjerde værk fra forfatterens hånd.

Alt hvad du ejer er en stilfærdig tekst, der elegant får skabt forbindelser mellem det lyriske du's personlige sorg, fremtidsangst og hverdagsoplevelser med refleksioner over verdens tilstand i et væv, der bl.a. inkluderer racisme, situationen i Grækenland og omkring Middelhavet, graviditet og samfund, flygtningebørn fra Balkan-krigen og meget andet.

Alt hvad du ejer drejer sig om at opleve en tidlig graviditet sammen med en kæreste, og om tabet af både barnet, kæresten og den fremtid, som lå lige for. Men tro mig, det er ikke en privat følelse, f.eks. hedder det allerede på anden side at:

“Dem I skal bo hos i Athen har fortalt jer//at de unge ikke længere tør sætte børn i verden//fordi de ikke ved hvad verden betyder//at det ikke er alle fremtider der er råd til.”

Prosaformen har pile af sproglig overraskelse midt i afsnit om f.eks. aborter og sorg:

“//og mens de kører hende væk//lover du at hente en bagel//og ja det er vigtigt at det er med pinjekerner//siger du vredt til ekspedienten//uden at orke at forklare//hvor meget man kan mene en nød.”

Sidste sætning er så fin og skæv, at jeg bliver rørt af al den omsorg, der kan ligge i en lille pinjekerne.

De læsere, der endnu ikke har ladet Caspar Eric besøge deres hjerner, skal gøre det nu. Caspar Erics poesi er hverken et løftet eller et særligt kunstnerisk rum eller alt muligt andet, man måske forbinder med mere klassisk lyrik, men en besnærende prosa, der *synes* let.

Man skal dog ikke tage fejl.

Om farmors lysestager hedder det f.eks:

“jeg vil have at du også får nogle af de fine ting siger din farmor//jeg tror at folk vil kunne se at det ikke er mine siger du//jeg vil ikke have at de skal være dine siger

din farmor//jeg vil have at de skal være mine men tilhøre dig siger din farmor”.

Så fint væves generationernes overlapninger og ønsket om historie og ikke-glemmel ind en fremtid, der endnu ikke findes, før nutiden er stoppet, sammen med konkrete objekter som små desperate pejlepunkter og symboler i en verden fuld af forgængelighed og ikke-betydning.

Øjet sluger grådigt siderne, og tekststykkerne viser et begavet ræsonnement på så mange forskellige planer, at sindets synapser belønnes rigeligt. Det er voldsomt på en lidt hemmelig eller langsom måde, og det gælder faktisk alle fire værker fra forfatterens hånd. Forfatteren tager verden meget alvorligt, dernæst tager han sin læser meget alvorligt, og slutteligt tager han også sit lyriske jeg alvorligt, hvilket der næsten helt ironisk er noget ret opbyggeligt over.

Savn som fænomen, både det eksisterende og det kommende, er en smuk og ærlig streng, grænsende til det private, der er spændt ud over hele teksten og både handler om at skulle være bærere af historien:

“Når jeres morfars hukommelse er væk//når jeres farmors hukommelse er væk// må I selv tage ansvar for// at lade historien løbe igennem jer”.

Men også om at håbe og ønske sig muligheder i en fremtid, der ikke nødvendigvis er:

“Den dag du troede du skulle være far// blev der installeret et permanent savn i dig”.

Men uendeligheden, håbet og det store perspektiv popper også jævnlige op:

“//og hun sagde med et oprigtigt smil//at det virkede helt utroligt//at alt verdens vand var forbundet//du havde næsten glemt den dag.”

Men altså kun næsten.

Caspar Eric debuterede i 2014 med den helt vildt gode *7/11*, der handler om at være ung i et samfund gennemsyret af pop, om et bristet kærlighedsforhold og helt basalt om at finde sig selv som ung voksen. Eric blev i den forbindelse udråbt til at være internet-digter, måske fordi han også bloggede og kunne finde på at anvende hashtags grafisk, men jeg ved ikke, om han nu var eller er så særligt internet-agtig. Under alle omstændigheder ramte han en flig af flere generationer, der bare prøver at være voksne i samfundet sådan cirka lige nu.

Herefter kom langdigtet *Nike* i 2015, der i samme prosaform viser blikket på den handicappede krop i samfundet, men samtidig med overlegen selvfølgelighed kaster blikke mod alt muligt andet og stiller spørgsmål ved, hvad det overhovedet vil sige at kunne være inkluderet i det „normale” fællesskab.

Samlingen *AVATAR* kom i 2017 og udgør en anderledes smuk firedelt tekst, hvor forfatteren gennem fire forskellige avatars oplever selvmordet og både direkte og indirekte vitterligt maser rundt med kritiske vinkler på vores organisering af verden.

Jeg er lodret uenig i f.eks. Erik Skyums opfattelse af, at Caspar Eric til tider skulle være „Karl Smart” i sine værker. Jeg forstår det virkelig ikke. Caspar Eric er optaget af samfund og liv og sin egen udvikling, men altid i en abstraktionsrække, der er relevant for læseren.

Den til tider meget direkte samfundskritik kan virke politisk korrekt, men det gør alle humanister, der mener noget humanistisk, og jeg synes vitterligt, at Eric formår at væve sin egen fejlbarlighed ind i det klæde af samfundsbetragtninger, som teksten løbende og sårbart søger at få læseren til at tage stilling til:

“//forestillede dig hvordan du ville skubbe hende til side//tage en nøgle op og slå dem i ansigtet//måske særligt hvis de ikke var hvide//måske særligt hvis de var iført bestemte outfits//råbe//at hun kraftedermame er gravid din psykopat”.

Stilmæssigt lægger Caspar Eric tæt på bl.a. Asta Olivia Nordenhof, Mira Gonzales og Ariana Reines, og den fortællende og nære prosaform, der står i et ekko-forhold til store og vedkommende perspektiver med udgangspunkt i det nære liv fungerer efter min mening perfekt.

Jeg kan altså kun anbefale, at man lader Caspar Eric sigte på sin hjerne, mens den næsten profetisk messende afslutning rinder ud i et:

“Alt hvad du ejer//vil også altid eje dig”.

Caspar Eric: *Alt hvad du ejer*
Gyldendal, 294 sider,
199,95 kr.

Fotos: Gyldendal/Halfdan Venlov.

Kategorier

[DK](#) [Featured](#)

Tags: [Caspar Eric](#), [gyldendal](#), [kunst](#), [poesi](#), [samfundskritik](#)

POINT of VIEW International er et uafhængigt medie og en platform for selvstændige skribenter.

Vi arbejder ud fra en overbevisning om væsentligheden af fri og gratis adgang til god journalistik, analyse og debat. Derfor har POV ingen betalingsmur, ligesom vi heller ikke finansieres med banner- eller pop-up-reklamer.

Derfor er vi også afhængig af læsernes støtte.

Selv små beløb gør en stor forskel, både for POV og for skribenterne.

Du kan hjælpe os ved at abonnere på POV med et fast støttebeløb via PayPal eller en enkelt donation via MobilePay.

Støt POV med MobilePay

Støt POV's arbejde med en flad tyver (eller mere) og et enkelt klik på logoet nedenfor eller via nummeret her: [MobilePay93 85 05 85](https://m.paypal.com/merchpot/display/external?merchant=POV&product=Støt+POV+med+MobilePay&source=merchpot)

Støt POV som abonnent

Nedenfor kan du vælge at støtte POV med et fast, månedligt beløb på 20, 100 eller 1000 kr. via PayPal. Aftalen kan til enhver tid opsiges med øjeblikkelig virkning.

Donations-niveau

Glad bruger : 20.00 DKK pr. måned ▼

Tilmeld

Ønsker du at støtte den skribent, der har skrevet ovenstående, så klik på hjertet til højre ud for skribentens foto og navn – i toppen af siden.

POV WEEKEND – UGEBREV HVER FREDAG MORGEN

Husk også at tilmelde dig ugebrev POV WEEKEND. Tilmelding kan ske her, hvorefter du fremover vil modtage ugebrevet hver fredag. Det er naturligvis gratis.

[Nyhed – Tilmeld dig POV's Ugebrev her](#)